

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Шорський П. О. Адміністративно-правовий механізм забезпечення виборчих прав громадян в Україні: сутність і структурні елементи. Право і Безпека. 2017. № 2. С. 64-70
2. Лагутіна І. В. Юридичний механізм забезпечення особистих немайнових трудових прав працівників: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора юрид. наук: 12.00.05 - трудове право; право соціального забезпечення/ОНЮА. О., 2015. 39 с.
3. Середа О. Г. Державно-правовий механізм захисту прав працівників в умовах інтеграції України до європейського союзу: дис. ... доктора юрид. наук: спец. 12.00.05. Харків, 2019. 473 с.
4. Туряниця В. В. Національний і міжнародний механізми забезпечення прав і свобод людини як цілісна правова система: вплив глобалізаційних процесів на їх удосконалення. URL: <https://cutt.ly/KuDcQKu> (Дата звернення: 20.03.20)
5. Костюченко О. Є. Функціональний підхід до правового забезпечення трудових прав свобод і закордонних інтересів громадян. Visegrad Journal on Human Rights, 2018. № 1, Ч. 1. С. 94–99.
6. Дашутін І. В. Структура механізму правового забезпечення законностей трудових відносинах. Науковий вісник публічного та приватного права, 2018. № 4. С. 223-228
7. Джура Х. Ю. Засоби забезпечення трудових прав у сфері зайнятості в Україні. Науковий вісник Ужгородського національного університету, 2015. № 33-2. С. 38 – 42

УДК: 349.23

Панченко М. В.,

*д.ю.н., викладач кафедри цивільного права і процесу
Національної академії внутрішніх справ, член
комітету захисту прав адвокатів та гарантій
адвокатської діяльності НААУ, член комітету
з трудового права НААУ,
лектор Вищої школи адвокатури НААУ*

Вербовенко Д. Ю.,

*студент 2 курсу
юридичного факультету
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка*

**БЕЗРОБІТНИЙ АДВОКАТ, ЧИ ЦЕ МОЖЛИВО? АБО ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ
ВЗАЄМОДІЇ АДВОКАТА З ДЕРЖАВНОЮ СЛУЖБОЮ ЗАЙНЯТОСТІ ТА ПЕНСІЙНИМ
ФОНДОМ ЩОДО ОТРИМАННЯ ДОПОМОГИ ПО БЕЗРОБІТТЮ ТА 100% ПЕНСІЙНИХ
ВИПЛАТ. АНАЛІЗ ПРАКТИКИ ВЕРХОВНОГО СУДУ ТА ЄСПЛ**

Стаття присвячена дослідженню питання впливу незупиненого права на заняття адвокатською діяльністю на отримання адвокатом повного пенсійного забезпечення, за умови призначення “спеціальної пенсії”, та на можливість реєстрації адвоката у державній службі зайнятості й отримання допомоги по безробіттю з урахуванням останніх правових висновків Верховного суду та Європейського суду з прав людини.

Ключові слова: *адвокат, право на заняття адвокатською діяльністю, служба зайнятості, суд, допомога по безробіттю, пенсійне забезпечення.*

Article is devoted to the research on the influence the right to advocacy has on receiving pension payments and the effect it does on a registration in the State Employment Center considering the latest judgements of the Supreme Court and European Court of Human Rights.

Key words: *advocate, right to advocacy, employment center, court, unemployment benefit, pension payments.*

Постановка проблеми. Основна проблема полягає у визначенні моменту, з якого особа, яка має право на заняття адвокатською діяльністю, вважається зайнятою особою, що має визначальне значення при ухваленні рішення про надання їй соціальної виплати з державного бюджету України. Також чи вважається зайнятою особою адвокат, який фактично не здійснює адвокатську діяльність та відповідно не отримує прибутку від неї, але не зупинив своє право на заняття адвокатською діяльністю.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Праці, що комплексно досліджують дане питання, відсутні. Але заслуговують на увагу та використовувалися під час написання даної статті роботи М. І. Іншина, Н. С. Горбаня, В.В. Заборовського та інших, що окремо досліджували аспект правового статусу адвоката та надання соціальної допомоги по безробіттю.

Мета даної статті дослідити, яким чином адвокат, який не здійснює свою професійну адвокатську діяльність, може отримати допомогу по безробіттю, а також вплив статусу адвоката на його пенсійне забезпечення, через аналіз практики як Верховного суду, так і Європейського суду з прав людини.

Виклад основного матеріалу. Перш за все, слід проаналізувати, як національне законодавство визначає категорію «зайняте населення» та що розуміється під статусом «безробітного». Окрім цього, важливо зіставити дані поняття із категорією адвокатської діяльності аби зрозуміти їх взаємозв'язок.

Відповідно до ч.1 ст. 4 ЗУ «Про зайнятість населення» до зайнятого населення належать особи, які працюють на умовах трудового договору (контракту) або на інших умовах, передбачених законодавством, особи, які забезпечують себе роботою самостійно (у тому числі члени особистих селянських господарств), проходять військову чи альтернативну (невійськову) службу, на законних підставах працюють за кордоном та які мають доходи від такої зайнятості, а також особи, які навчаються за денною або дуальною формою здобуття освіти у закладах загальної середньої, професійної (професійно-технічної), фахової передвищої та вищої освіти та поєднують навчання з роботою. Частина 3 статті 44 даного закону встановлює, що відповідальність за істинність поданих до територіального органу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері зайнятості населення та трудової міграції, даних та документів, на підставі яких приймається рішення щодо реєстрації безробітного та призначення матеріального забезпечення, надання соціальних послуг, покладається на зареєстрованого безробітного. У свою чергу, пунктом 1 частин першої статті 43 вказаного закону передбачено, що статусу безробітного може бути особа працездатного віку до призначення пенсії (зокрема на пільгових умовах або за вислугу років), яка через відсутність роботи не має заробітку або інших передбачених законодавством доходів, готова та здатна приступити до роботи. Частина друга статті 36 Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття» зазначає, що застраховані особи, зареєстровані в установленому порядку як безробітні, зобов'язані своєчасно подавати відомості про обставини, що впливають на умови виплати їм забезпечення та надання соціальних послуг. В той же час статтею 45 Закону України «Про зайнятість населення» передбачено, що реєстрація безробітного припиняється у разі, зокрема: зайнятості особи; подання безробітним особисто письмової заяви про зняття його з реєстрації як безробітного або відмови від її послуг; встановлення факту подання особою неправдивих даних та документів, на підставі яких було прийнято рішення про надання їй статусу безробітного, призначення (виплати) матеріального забезпечення на випадок безробіття та надання соціальних

послуг.

Згідно з пунктом 14.1.226 статті 14 Податкового кодексу України самозайнята особа – це платник податку, який є фізичною особою-підприємцем або провадить незалежну професійну діяльність за умови, що така особа не є працівником в межах такої підприємницької чи незалежної професійної діяльності. Незалежна професійна діяльність – це участь фізичної особи у науковій, літературній, артистичній, художній, освітній або викладацькій діяльності, діяльність лікарів, приватних нотаріусів, адвокатів, арбітражних керівників (розпорядників майна, керівників санацією, ліквідаторів), аудиторів, бухгалтерів, оцінників, інженерів чи архітекторів, особи, зайнятої релігійною (місіонерською) діяльністю, іншою подібною діяльністю за умови, що така особа не є працівником або фізичною особою-підприємцем та використовує найману працю не більш як чотирьох фізичних осіб. У свою чергу, відповідно до пункту 2 частини першої статті 1 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», адвокатська діяльність – це незалежна професійна діяльність адвоката щодо здійснення захисту, представництва та надання інших видів правової допомоги клієнту.

Із зазначеного можна зробити висновок, що відповідно до діючого законодавства в Україні адвокат відноситься до зайнятого населення з моменту отримання свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю і для отримання статусу безробітного йому необхідно зупинити свою адвокатську діяльність, тобто внести відповідні зміни в ЄРАУ, доповнивши його записом про зупинення своєї діяльності, та почати ліквідаційну процедуру, якщо він перебував на відповідних обліках у державних органах.

Проаналізуємо правові висновки Верховного суду щодо приналежності адвоката до зайнятого населення та відповідно можливості отримання допомоги по безробіттю.

Застарілий правовий висновок Вищого адміністративного суду, ухвала від 28.04.2015 у справі № 2а-15922/12/2670: «Для встановлення, чи відноситься позивач до зайнятого населення, та, відповідно, для вирішення питання про можливість надання йому статусу безробітного, відповідач мав встановити, чи фактично позивач здійснює адвокатську діяльність у формах, передбачених законодавством, а також чи здійснює він незалежну професійну діяльність в розумінні Податкового кодексу України. Натомість, відповідачем вказані обставини не встановлювалися, тоді як висновок про здійснення позивачем адвокатської діяльності зроблено виключно на підставі наявності у нього свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю, що є безпідставним для прийняття наказів про припинення виплати допомоги по безробіттю та щодо повернення незаконно отриманих коштів безробітним».

Однак сьогодні правовий підхід Верховного суду щодо цього питання є діаметрально протилежним. Так відповідно до Постанови ВС від 31 травня 2018 року (КІС) справа № 750/9213/16-ц адвокатська діяльність – це незалежна професійна діяльність відповідно до Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність», а тому адвокат не може вважатися незайнятою особою з часу отримання свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю, незалежно від часу взяття на облік органами Державної фіскальної служби України. Якщо адвокат не скористався своїм правом і не зупинив дію свідоцтва про право на зайняття адвокатською діяльністю при реєстрації та у період перебування на обліку як безробітний, то він не має права на отримання статусу безробітного і призначення виплати допомоги по безробіттю.

Також зазначена позиція підтверджується і в Постанові ВС від 19 грудня 2018 року (КАС) справа № 802/1206/17-а, в якій зазначено, що суд першої інстанції, задовольняючи позовні вимоги, виходив з того, що центр зайнятості при винесенні оскаржуваного наказу не встановив факту належності позивача до самозайнятого населення, оскільки не з'ясовано наявність фактичного здійснення ним адвокатської діяльності у формах, передбачених законодавством, та здійснення ним незалежної професійної діяльності в розумінні Податкового кодексу України. Такий висновок суд першої інстанції зробив, взявши до уваги правову позицію викладену в ухвалі Вищого адміністративного суду України від 28.04.2015 (справа №К/800/24844/13, 2а-

15922/12/2670).

В свою чергу, суд апеляційної інстанції, з яким погодився і суд касаційної інстанції, не погодився з висновком суду першої інстанції, скасував зазначене рішення та ухвалив нове про відмову в позові. Суд виходив з того, що адвокату, який має діюче свідоцтво про право на зайняття адвокатською діяльністю, надана законом можливість забезпечувати себе роботою, внаслідок чого він вважається особою, яка забезпечує себе роботою самостійно. Він належить до зайнятого населення та не може бути визнаний безробітним. Тому неправильним є висновок суду першої інстанції, що, оскільки, відсутній дохід від адвокатської діяльності і позивач не перебуває на обліку в органах податкової служби, тому він не є особою, яка займається адвокатською діяльністю. Нормативні акти, які застосовуються для врегулювання даних правовідносин, пов'язують підстави припинення реєстрації безробітних та припинення виплати допомоги по безробіттю з днем початку зайнятості особи, а не з днем безпосереднього виконання роботи.

Також Верховний суд зауважив, що доводи скаржника про те, що він не взятий на облік в органах податкової служби як самозайнята особа, що здійснює незалежну професійну діяльність, не мають правового значення для вирішення даного спору, адже відповідно до ЗУ «Про адвокатуру і адвокатську діяльність» адвокат має право здійснювати адвокатську діяльність після отримання свідоцтва про право на зайняття адвокатською діяльністю та складання присяги адвоката України. Наявність зазначеного права чинним законодавством не пов'язано з реєстрацією адвоката в органах податкової служби як платника податків”.

Але, в той же час, заслуговує на увагу правовий висновок Верховного суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду у справі №137/558/17-ц від 28.10.2019 року. Саме зазначене рішення Верховного суду (поки єдине), яке винесено на користь адвоката у відносинах з центром зайнятості, суд зосередив увагу на тому, що адвокат не мав фактичної можливості займатися адвокатською діяльністю.

У контексті даного спору ключовим правовим питанням було питання щодо збереження статусу безробітного за особою, яка отримала свідоцтво про право на зайняття адвокатською діяльністю та відразу його зупинила.

З 10.01.2017 ОСОБА_1 перебував на обліку у центрі зайнятості та отримав статус безробітного, а з 17.01.2017 йому призначено допомогу по безробіттю.

Після цього, 18.01.2017 Радою адвокатів Вінницької області було прийнято рішення № 1 про видачу свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю, і ОСОБА_1 його отримав. Єдиний внесок за видачу свідоцтва сплатив 19.01.2017, а наступного дня, 20.01.2017, ОСОБА_1 зупинив адвокатську діяльність, про що в цей же день внесено відповідні відомості до Єдиного реєстру адвокатів України. Тобто дата офіційного внесення відомостей до Єдиного державного реєстру адвокатів України є датою, що підтверджує відповідний статус. Колегія суддів погодилась з тим, що свідоцтво про право на зайняття адвокатською діяльністю засвідчує право особи на заняття відповідною діяльністю і свідчить про те, що особа є самозайнятою.

Водночас Суд взяв до уваги, що позивач практично одразу скористався правом зупинити свідоцтво про право на зайняття адвокатською діяльністю, про що наступного дня після отримання свідоцтва подав відповідну заяву. Відтак, обставини, що зумовлювали втрату статусу безробітного, відпали.

З огляду на ці обставини, колегія суддів Верховного Суду погодилась з висновками судів попередніх інстанцій про те, що у період з 18.01.2017 по 19.01.2017 позивач не міг здійснювати адвокатську діяльність. З урахуванням одноденної тривалості цього періоду позбавлення позивача права на одержання допомоги по безробіттю з формальних підстав (несвоєчасне повідомлення про факт отримання свідоцтва про право на зайняття адвокатською діяльністю) «є непропорційним».

Аналізуючи судову практику, варто звернутися і до відповідних рішень ЄСПЛ. Так у справі *Gaugusuz v. Austria*, § 41, суд встановив, що право на термінову матеріальну допомогу – допомога за системою соціального забезпечення, пов'язана з виплатою внесків у фонд страхування на

випадок безробіття – було, наскільки це було передбачено чинним законодавством, майновим правом для цілей статті 1 Протоколу № 1, тобто є позитивним обов'язком держави. В справі *Klein v. Austria*, § 57, було зазначено, що право на соціальну допомогу, яка виплачувалася з програми пенсійного забезпечення адвокатів, було пов'язане з виплатою внесків, та коли такі внески були зроблені, відповідній особі не може бути відмовлено в такій допомозі. Таким чином, внески в пенсійний фонд можуть, за певних обставин і відповідно до національного законодавства, створювати право власності (*Kjartan Asmundsson v. Iceland*, §39; *Apostolakis v. Greece*, §§28 та 35; *Bellet, Huertas and Via latte v. France* (ухв.); *Skorkiewicz v. Poland* (ухв.)).

Крім цього, відповідно до практики Європейського суду з прав людини, яка сформувався з питань імперативності правила про прийняття рішення на користь платників соціальних внесків, слідує, що у разі існування неоднозначності у тлумаченні прав та/чи обов'язків платника соціальних внесків слід віддавати перевагу найбільш сприятливому тлумаченню національного законодавства та приймати рішення на користь платника внесків (справи «Серков проти України» (заява №39766/05), «Щокін проти України» (заяви №23759/03 та №37943/06), які відповідно до ст.17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» підлягають застосуванню судами як джерела права (аналогічна позиція викладена у рішеннях Верховного суду, справа №160/3114/19 від 27.11.2019 року відносно адвокатів як платників єдиного соціального внеску).

Як відомо, адвокат протягом всієї своєї діяльності, навіть за відсутності доходу та фактичного нездійснення такої діяльності, сплачує в державний бюджет України єдиний соціальний внесок, який замінив собою чотири окремі відрахування: до пенсійного фонду; до фондів страхування на випадок безробіття; із тимчасової втрати працездатності; від нещасних випадків. Але, не зважаючи на це, фактично позбавлений можливості отримувати допомогу на випадок безробіття, що є досить нелогічним.

Окрім цього, варто наголосити на тому, що за діючою редакцією Конституції України (перехідні положення п. 11 розділу 15) на сьогоднішній день є норма прямої дії щодо адвокатської монополії з 01.01.2020 року, в тому числі по представництву в судах інтересів органів державної влади (отже і позовів державної служби зайнятості до адвокатів). Більше того, якщо взяти навіть нове законодавство, а саме ЗУ «Про самопредставництво юридичних осіб у судах», який вступив в силу 29.12.2019, то відповідно до нього юридична особа бере участь у справі через свого керівника, члена виконавчого органу, іншу особу, уповноважену діяти від її імені відповідно до закону, статуту, положення, трудового договору (зазначене повністю підтверджується правовими висновками Верховного суду: справи № 909/549/19, № 754/10324/18, № 140/2575/19, № 420/4829/19, № 200/7539/19-а).

Таким чином, адвокатам як відповідачам у спорах з державною службою зайнятості, необхідно звертати увагу на те хто підписав позовну заяву, інші процесуальні документи, представляє інтереси служби зайнятості у суді тощо. У випадку встановлення наявності неуповноваженого позивача або повторної неявки у судові засідання уповноваженого представника, клопотати про залишення позовної заяви без розгляду у відповідності до норм Цивільного процесуального кодексу України.

Також варто пам'ятати, що право на соціальний захист є невід'ємним конституційним правом громадян (стаття 64 Конституції України) і відповідно до правового висновку Верховного суду у справі № 802/1206/17 від 19.12.2018 року умовою стягнення виплаченого соціального забезпечення є виключно умисне невиконання застрахованою особою своїх обов'язків та зловживання ними. Відтак, позивач, який є суб'єктом владних повноважень, повинен довести вину застрахованої особи у формі прямого умислу, спрямованого саме на свідоме неповідомлення про працевлаштування з метою незаконного отримання допомоги з безробіття.

Отже, на сьогодні Верховний суд дотримується правової позиції, що наявність свідoctва про

право на заняття адвокатською діяльністю саме по собі говорить про приналежність адвоката до зайнятого населення. Таким чином, допоки адвокат не зупинив своє право на заняття адвокатською діяльністю, йому не може бути надано статусу «безробітного» та відповідно виплачуватись допомога по безробіттю, попри сплачені ним внески та фактичне нездійснення адвокатської діяльності (відсутності доходу).

Цікавим та актуальним також видається питання взаємозв'язку наявності свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю з отриманням адвокатом пенсійних виплат відповідно до норм спеціальних законів у розрізі практики Верховного суду.

Проаналізуємо Постанову Верховного суду (КАС) від 07.04.2020 у справі №287/21/15-а, в якій позивач (адвокат) звернувся з вимогою про скасування рішення управління пенсійного фонду, яким виплата спеціальної пенсії позивача здійснювалась у розмірі 85% замість 100 %. Таке рішення управління пенсійного фонду базувалося на положеннях статті 47 Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування», зокрема на тому, що у період роботи на інших посадах/роботах пенсія, призначена особі відповідно до цієї статті (крім інвалідів I та II груп, інвалідів війни III групи та учасників бойових дій, осіб, на яких поширюється дія пункту 1 статті 10 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»), розмір якої перевищує 150 відсотків прожиткового мінімуму, встановленого для осіб, які втратили працездатність, виплачується в розмірі 85 відсотків призначеного розміру, але не менше 150 відсотків прожиткового мінімуму, встановленого для осіб, які втратили працездатність.

Позивач стверджував, що він не є працевлаштованим, а наявність свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю не свідчить про його зайнятість.

Верховний суд дійшов висновку, що особа, яка має свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю, фактично наділена можливістю забезпечити себе роботою самостійно. Тому, у даному випадку, виплату Пенсійним фондом пенсії позивачу в розмірі 85% замість 100 % було здійснено правомірно.

Отже, Верховний суд сформував правовий висновок і у сфері пенсійного забезпечення адвокатів, а саме, що наявність свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю є безумовною підставою вважати особу приналежною до зайнятого населення, незалежно від фактичного здійснення нею такої діяльності, отримання прибутку від неї, а отже, як наслідок, повинно мати місце обмеження пенсійних виплат адвокату у визначених законом випадках.

Висновки та пропозиції. Таким чином, вважаємо правову позицію Верховного суду щодо приналежності адвоката до зайнятого населення з моменту отримання свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю антисоціальною та такою, що не узгоджується з наведеною практикою ЄСПЛ. Пропонується змінити зазначену правову позицію та повернутись до правового висновку, зробленого у свій час ВАСУ, а саме, що для встановлення, чи відноситься адвокат до зайнятого населення необхідно встановити, чи фактично адвокат здійснює адвокатську діяльність у формах, передбачених законодавством, а також чи здійснює він незалежну професійну діяльність в розумінні Податкового кодексу України. Висновок про здійснення адвокатом адвокатської діяльності не може бути зроблено виключно на підставі наявності у нього свідоцтва про право на заняття адвокатською діяльністю.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Про зайнятість населення: Закон України від 5 липня 2012 року № 5067-VI // Офіційний сайт Верховної Ради України // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5067-17>
2. Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття: Закон України від 02. 03. 2000. Зі змінами від 18.04. 2020. Верховна Рада України Офіційний веб-портал [URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1533-14>]

3. Податковий кодекс України: Закон України від 02.12.2010 р. № 2755-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/ru/2755-17/ed20130401/sp:max20#n185>
4. Єдиний Державний реєстр судових рішень [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/>
5. Gaygusuz v. Austria, рішення ЄСПЛ від 16 вересня 1996 року.
6. Klein v. Austria, рішення ЄСПЛ від 03. 06. 2011 року.
7. Конституція України, прийнята 28 червня 1996 року з наст. змінами. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
8. Трудове право України : підручник / За загальною редакцією М. І. Іншина, В. Л. Костюка, В. П. Мельника. - К. : «МП Леся», 2015. 532 с.
9. Про адвокатуру та адвокатську діяльність: Закон України від 5 липня 2012 року. Зі змінами від 20.03. 2020 [Електронний ресурс]. Верховна Рада України. Офіційний веб-портал. – [URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5076-17.>]
10. Іншин М. І. Проблеми правового регулювання безробіття і зайнятості в Україні та напрямки його удосконалення //Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. – 1997. – №. 2. – С. 192-194.
11. Заборовський В. В., Бисага Ю. М., Булеца С. Б. Правовий статус адвоката: проблеми теорії та практики. – 2019.
12. Горбань Н. С. Зупинення права на заняття адвокатською діяльністю //Цивілістична процесуальна думка. – 2016. – №. 3. – С. 77-80.
13. Іванцова А. В. Проблеми реалізації адвокатом права на заняття адвокатською діяльністю //Вісник Академії адвокатури України. – 2009. – №. 1. – С. 180-183.

УДК 349.2

Кайда Н. Я.,

к.ю.н., проректор з адміністративної та наукової роботи КУП НАНУ, доцент кафедри міжнародного права та порівняльного правознавства

ЗОВНІШНІЙ КОНТРОЛЬ ЗА ВІДПОВІДНІСТЮ ПРОЕКТІВ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОГО АКТУ ТРУДОВОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ ПРАВУ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

У статті проаналізовано специфіку зовнішнього контролю за відповідністю проектів нормативно-правового акту трудового законодавства України праву Європейського Союзу. З'ясовано види зовнішнього контролю по темі. Охарактеризовано сутність кожного із них.

Ключові слова: *зовнішній контроль, трудове законодавство, праця, Європейський Союз, роботодавець.*

In the article the specifics of external control over the compliance of draft regulations of labor legislation of Ukraine with the law of the European Union are analyzed. The types of external control on the topic are clarified. The essence of each of them is described.

Key words: *external control, labor legislation, labor, European Union, employer.*